

În descifrarea tainelor pământului

Cercetător științific de vocație și dascăl pasionat, colegul Petre Gherghe și-a dedicat întreaga sa carieră profesională unor proiecte majore, de real interes pentru instituțiile în care a lucrat. L-am cunoscut îndeaproape pe vremea când s-a angajat la Institutul de cercetări socio-umane “C.S. Nicolăescu-Plopșor,, din Craiova (pe atunci “Centrul de Științe Sociale,, al Academiei Române). Făcea parte din colectivul de arheologie, dominat de figura impunătoare a d-lui. Gheorghe Popilian și de spiritul dinamic al d-lui. Nica – amândoi arheologi cu vechi state și cu reușite profesionale, cu un ștaif inconfundabil. Redimensionarea grupului de arheologi, prin integrarea colegului Petre Gherghe, a conferit acestuia mai multă forță de cercetare pe teren și, implicit, o reprezentare profesională admirabilă.

Îmi amintesc că alte colective, precum cele de sociologie ori de economie, erau mai firave, atât în privința numărului de cercetători, cât și sub aspectul realizărilor științifice. Prezența lui Petre Gherghe în viața instituției a fost una caldă și benefică, deoarece, prin atitudine, preocupări și comportament, a contribuit la afirmarea standardelor de exprimare ale colectivului, din toate punctele de vedere. Respectul colegial și politetea, amabilitatea și disponibilitatea, devotamentul l-au caracterizat de-a lungul existenței sale, așa încât nu știu să fi avut vreodată nici cea mai mică neînțelegere cu cineva.

Rețin cu recunoștință sprijinul pe care mi l-a acordat atunci când am făcut documentarea pentru elaborarea lucrării de doctorat, însoțindu-mă la vizitarea casei lui C. Rădulescu-Motru de la Butoiești și la cunoașterea unor persoane care au stat cândva în preajma marelui gânditor român. Nu am uitat nici ospitalitatea de care a dat dovadă ulterior, poposind la casa sa natală din localitatea Buicești, ceea ce probează un suflet generos, descoperit atunci – prin anii 1981 – și care s-a păstrat nealterat până în zilele noastre.

În perioada carierei universitare am interacționat din nou, în cadrul Facultății de Științe Sociale, nu doar colegial, ci și în cadrul echipei de conducere a facultății respective. Consiliul Facultății m-a ales decan în anul 2008 și echipa formată îl includea și pe colegul Petre Gherghe, în calitate de prodecan, căruia i-am încredințat cea mai importantă responsabilitate – aceea de coordonare a procesului de învățământ. Am avut mare încredere în acribia și scrupulozitatea de care dăduse dovadă până aici, dar și în spiritul său temeinic de cooperare cu ceilalți prodecani: Cezar Avram, care răspundea de activitatea de cercetare științifică a facultății, și Ion Deaconescu, care se ocupa de domeniul relațiilor internaționale. Acestora se adăuga Adriana Neacșu, care avea rolul de secretar științific al Consiliului Profesoral.

Cred că împreună am dăruit facultății cei mai frumoși și rodnici ani din evoluția acesteia (2008-2012), atât sub aspect financiar, cât și al activităților didactice și de cercetare științifică, de promovare profesională a cadrelor didactice.

Ca și Facultatea de Drept, Facultatea de Științe Sociale organiza săptămânal evenimente profesionale, menținându-se permanent în atenția comunității locale și naționale, avea o bogată și statornică relație de colaborare cu alte instituții similare din țară și chiar din străinătate. Numărul studenților era în jur de 1300, majoritatea acestora fiind și la taxă. În asemenea condiții deosebite s-au încheiat nu doar raporturi oficiale între noi, ci și cele afective, sentimentale au contribuit la un climat psiho-afectiv echilibrat, armonios.

P. Gherghe era nerăbdător să vină vacanța de vară pentru a pleca pe șantierul arheologic de la Corabia, împreună cu studenții, iar, într-unul din ani (poate 2009?) am avut și bucuria de a fi cu rectorul de atunci al Universității, prof. univ. dr. Ion Vladimirescu, la momentul descoperirii unei amfore străvechi, fapt care a încununat anii de eforturi prin săpături pe șantierul respectiv.

A slujit instituțiile în care a lucrat și profesia de arheolog cu un devotament exemplar, dovadă că nu s-a desprins total de acestea nici după îndeplinirea vârstei standard de pensionare. Cu aceeași constanță, dar și delicatețe, și-a prețuit propriul univers familial, având doi copii care îi oferă suficiente motive de satisfacție și mândrie: Mirela, care este medic în S.U.A., și Cosmin, care este conf. univ. dr. la Universitatea din Craiova și avocat de succes în Baroul Dolj. Alături i-a stat o soție dedicată și responsabilă, cu preocupări științifice de referință, care a știut să ofere acele daruri de care are nevoie orice om: o familie aleasă și un sprijin moral admirabil în vremuri de cumpănă.

Deși ar fi multe de relatat, timpul mă constrânge să pun capăt unei rememorări benefice și să-i doresc din toată inima, colegului meu Petre Gherghe, să aibă parte de sănătate din belșug, împreună cu toți cei din familia sa, și de gânduri înălțătoare!

*Prof. univ. dr. Dumitru Otovescu
Universitatea din Craiova*